

V květované košili a tmavých kalhotách, naleštěných botách a s černými brýlemi na očích vypadal hrozně elegantně. Vzhlédl k nám, usmál se a zavolal: „Tak jak se vám líbí?“ A jak se usmál, jeho knírek se otočil směrem vzhůru do tvaru měsíce v Arábii. Stál tam v tom jarním slunci, jednu ruku položenou ležérně na kapotě toho nádherného auta a druhou rukou si elegantně pročísl své krásné kudrnaté vlasy. Byl tak pyšný, že má takové krásné auto, červenou škodovku z druhé ruky, stál tam a slunce mu svítilo do tváře. Mamka se na něho dívala z balkonu a byla taky pyšná. Pyšná na to, že ten elegantní pán u toho krásného auta je její manžel. Byl drobný a štíhlý a vypadal úplně jinak než všichni ti chlapi, kteří bydleli na sídlišti a chodili do práce bez toho, aby se oholili. Působil, jako by přijel z nějakého velkoměsta, třeba z Prahy, nebo dokonce i z Paříže. Takový elegant na sídlišti nebydlel. Ať šel taťka kamkoliv, měl vyleštěné boty a nosil s sebou dlouhý deštník, a když se rozpršelo, otevřel jej, vybraně mamce nabídnul rámě a ona se do něj zavěsila. Já a brácha jsme stáli na balkoně, jásalí jsme a mávali zběsile na taťku, protože naše malá rodina teď měla konečně i auto.

Ted den jsme nasedli do červené škodovky z druhé ruky a vyjeli si na výlet ven z města. Byl krásný jarní den a sluníčko svítilo. Rozjeli jsme se do kopce nahoru po hlavní ulici, míjeli jsme Javorovou a Dubovou, až jsme vyjeli ven ze sídliště. Mamka, na nose černé brýle, měla ruku položenou v otevřeném okénku a světle hnědé vlasy jí plápolaly ve větru. Měla černé brýle, ruku položenou v otevřeném okně a vypadala jako filmová hvězda. Taťka řídil a cítil se tak volně, když jsme konečně vyjeli ven z města a on mohl ten bourák pořádně rozjet. Na prázdné polní silnici přidal plyn a naše krásné červené auto se rozjelo velkou rychlostí do neznáma. Míjeli jsme vesnice, velké žluté pole řepky a taky červené pole máku. Míjeli jsme kvetoucí jabloně a třešně, co lemovaly silnici. Když jsme se řítili dolů z vysokého kopce, taťka vůbec nebrzdil, nechal tu škodovku dolů spustit, ať ukáže, co v ní je. A mamce vlály vlasy ve větru a taťkův knírek měl tvar arabského měsíce a všichni jsme měli pocit, že jedeme do světa.

2

Když byla mamka ještě malá holka, taky se chtěla dostat pryč. Dostat se pryč z města, které bylo ještě menší než to moje, bylo to malinké městečko pod horami, dalo by se říct skoro vesnice. Frýdlant sice nekypěl novodobou komunistickou architekturou jako Frýdek-Místek, na první pohled působil jako docela úhledné městečko, ale stejně jako na každém takovém podobném úhledném malém městečku se tam nedělo vůbec nic. Tedy přinejmenším nic, co by stálo za zmínku, co by zajímalo mladého člověka. A pokud už přeci jen k něčemu došlo, hned o tom absolutně každý věděl.

Hlavní frýdlantská ulice se jmenovala Revoluční a vedla od kolejí podél kostela až ke hřbitovu. Po ní se brouzdaly zdejší ctihodné občanky v šatech pastelových barev a vždycky, když se na ulici potkaly, hezky se zdravily a mluvily na sebe zdrobnělinami. Říkaly: „No dobrý den, Maruško, tobě to dneska sluší.“ „Dobrý den, Emurko, ale neříkej, mám staré šaty.“ „Kam se chystáš, takhle k poledni?“ „Ale, Maruško, musím jenom zaběhnout do krámu pro šlehačku, dělám svíčkovou a nemám to čím zahustit.“ „Tak si dejte chutnat.“ A když paní Marie přišla domů, hned manželovi vykládala: „No představ si, potkala jsem Emu, ona ti tak přibrála. A dávají si svíčkovou. Takhle v týdnu! Se šlehačkou. Já se ti nedivím, že ona se do těch starých šatů už skoro nevrze.“

O nedělích chodila mamka se svou milující, ale despotickou matkou, mojí babičkou Vlastou, a svým milujícím a bezkonfliktním otcem, mým dědečkem Karlem, na odpolední procházky. Její matka jí vždycky pěkně oblíkla, dala jí kostkovanou sukni ke kolenům, bílý svetr s límečkem a světlý béžový kabát, bílé pletené podkolenky a černé lakýrky a taky jí upletla po stranách hlavy dva copánky, aby vypadala jako z reklamy, když se tak v neděli s rodinou procházejí Frýdlantem. Vlasta a Karel se taky pěkně oblékli a pak všichni tři, mamka, Vlasta a Karel, vyšli do ulic. Bydleli v bytě v nejvyšším patře cihlového domu, co stál kousek od hlavní cesty. Špacírovali si to